

22. październik
bł. Jana Pawła II, papieża
(wspomnienie obowiązkowe)

Karol Józef Wojtyła urodził się 18 maja 1920 r. w Wadowicach – mieście odległym o 50 km od Krakowa. Został ochrzczony w dwa dni później w kościele parafialnym przez ks. Franciszka Żaka. Przyszedł na świat w rodzinie Karola i Emilii z Kaczorowskich. W wieku 9 lat stracił matkę. Starszy brat Edmund, lekarz, zmarł w roku 1932 a ojciec, oficer Wojska Polskiego, w roku 1941.

Mając 9 lat przyjął pierwszą Komunię Świętą, a wieku lat 18 otrzymał Sakrament Bierzmowania. Po ukończeniu nauki w liceum wadowickim w roku 1938 został studentem Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Po zajęciu Krakowa przez nazistowskich wojska okupacyjne i zamknięciu Uniwersytetu Jagiellońskiego jesienią 1939 roku, młody Karol, dla uniknięcia deportacji do Niemiec, pracował najpierw w kamieniołomach, a następnie w fabryce chemicznej „Solvay” w latach 1940-1944.

Odpowiadając na rodzące się powołanie do kapłaństwa, od 1942 r. pobierał naukę w tajnych kursach formacyjnych przy Seminarium Krakowskim, prowadzonym przez arcybiskupa Krakowa, kard. Adama Stefana Sapiechę. Równocześnie był jednym z organizatorów tajnego „Teatru Rapsodycznego”.

Po wojnie kontynuował formację duchową i intelektualną w seminarium krakowskim i na ponownie otwartym Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Na diakona wyświęcony został 20 października, a święcenia kapłańskie otrzymał 1 listopada 1946 roku w Krakowie. Został następnie wysłany do Rzymu, gdzie w roku 1948 uzyskał licencjat i ukończył studia doktoranckie z teologii, pisząc dysertację na temat wiary w dziełach Świętego Jana od Krzyża (*Doctrina de fide apud Sanctum Ioannem a Cruce*). W tym okresie, w czasie wakacji posługiwał duszpastersko wśród emigrantów polskich we Francji, Belgii i Holandii.

Powrócił następnie do Polski, gdzie został skierowany do pracy duszpasterskiej, najpierw jako wikariusz w parafii Niegowić, a potem jako współpracownik przy parafii Świętego Floriana w Krakowie. Był duszpasterzem akademickim do 1951 roku, kiedy to podjął ponownie studia filozoficzne i teologiczne. W roku 1953 opublikował na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim pracę poświęconą systemowi etycznemu Maxa Schelera. Wykładał teologię moralną i etykę jako profesor seminarium krakowskiego i wydziału teologicznego KUL.

4 lipca 1958 roku papież Pius XII mianował go biskupem tytularnym Ombi i pomocniczym krakowskim. Sakrę biskupią otrzymał 28 września 1958 roku w katedrze na Wawelu, z rąk abpa Eugeniusza Baziaka.

Na okres biskupstwa Karola Wojtyły przypadły obrady Soboru Watykańskiego II (1962-1965). Aktywnie uczestniczył on w przygotowaniu soborowej konstytucji *Gaudium et spes*. Jego doskonałą znajomość dyskutowanych problemów dostrzegł osobiście papież Paweł VI i 13 stycznia 1964 roku mianował go Arcybiskupem Metropolity Krakowskiej. 26 czerwca 1967 roku podczas konsystorza papież Paweł VI wyniósł go do godności kardynalskiej, zaś 29 czerwca w Kaplicy Sykstyńskiej papież Paweł VI wręczając

mu czerwony biret kreował go na kardynała. W okresie poprzedzającym wybór na Stolicę Piotrową, kardynał Wojtyła uczestniczył w 5 zgromadzeniach plenarnych Synodu Biskupów.

Na zwołanym po śmierci Jana Pawła I drugim konklawe w roku 1978 (czyli w wieku 58 lat) abp kard. Wojtyła został wybrany przez Kolegium Kardynałów na papieża i przybrał imię Jana Pawła II. Wynik wyboru ogłoszono 16 października o godzinie 16:16. W niedzielę 22 października podczas Mszy Świętej na Placu Świętego Piotra odbyła się uroczysta liturgiczna inauguracja jego pontyfikatu (dokładnie 35 lat temu).

Jan Paweł II był pierwszym papieżem z Polski, jak również pierwszym po 455 latach biskupem Rzymu, nie będącym Włochem. Wielokrotnie przywoływał spełnione proroctwo Juliusza Słowackiego z wiersza „Słowiański papież”. 264. następca św. Piotra był również poetą i poliglotą, a także aktorem, dramaturgiem, pedagogiem i filozofem. Jako gorliwy pasterz otaczał szczególną troską, przede wszystkim: rodziny, młodzież i ludzi chorych.

Pontyfikat Jana Pawła II był jednym z najdłuższych w dziejach Kościoła. Od 14 marca 2004 roku pontyfikat Jana Pawła II uznawany jest za najdłuższy, po pontyfikacie św. Piotra oraz bł. Piusa IX. W tym czasie doszło do wielu różnorodnych, doniosłych przemian. Należy wspomnieć o upadku reżimów, do czego On sam się przyczynił. Aby głosić Ewangelię odbył 104 podróże apostolskie, które są przejawem jego pasterskiej troski o Kościół Powszechny. Poza tym dokonał 146 wizyt duszpasterskich we Włoszech, a jako biskup Rzymu odwiedził 317 z 332 parafii rzymskich.

Jan Paweł II pełnił niestrudzenie posługę Piotrową w duchu misyjnym, oddając wszystkie swe siły, powodowany troską o wszystkie kościoły – *sollicitudo omnium ecclesiarum* – i miłością obejmującą całą ludzkość. Częściej niż którykolwiek z Jego poprzedników spotykał się z Ludem Bożym i przywódcami państw – podczas uroczystości, audiencji ogólnych i prywatnych oraz wizyt duszpasterskich.

Żaden z jego poprzedników nie spotkał się z tak wielką ilością wiernych: w audiencjach generalnych, których odbyło się 1160, uczestniczyło łącznie 17.600.000 pielgrzymów, nie licząc tych, którzy wzięli udział w audiencjach specjalnych i w zgromadzeniach liturgicznych oraz w spotkaniach w ramach pielgrzymek apostolskich. W czasie trwania Wielkiego Jubileuszu roku 2000 papież spotkał się z przeszło 8 milionami wiernych. Osobnym rozdziałem były spotkania z przedstawicielami świata polityki: odbyło się 38 wizyt oficjalnych i 738 audiencji udzielonych głowom państw, oraz 246 audiencji udzielonych szefom rządów.

Spośród licznych dokumentów opublikowanych za jego pontyfikatu należy podkreślić 14 encyklik, 15 adhortacji apostolskich, 11 konstytucji apostolskich i 45 listów apostolskich, a także katechezy wygłoszone podczas audiencji generalnych i przemówienia wygłoszone we wszystkich zakątkach świata. Swym nauczaniem Jan Paweł II utwierdzał i oświecał Lud Boży w dziedzinie nauki teologicznej (zwłaszcza w pierwszych trzech wielkich encyklikach – *Redemptor hominis*, *Dives in misericordia*, *Dominum et vivificantem*), antropologicznej i społecznej (encykliki *Laborem exercens*, *Sollicitudo rei socialis*, *Centesimus annus*) moralnej (encykliki *Veritatis splendor*, *Evangelium vitae*), ekumenicznej (encyklika *Ut unum sint*), misyjnej (encyklika *Redemptoris missio*), mariologicznej (encyklika *Redemptoris Mater*).

Jako papież opublikował też kilka własnych książek: „Przekroczyć próg nadziei” (październik 1994), „Dar i Tajemnica” (listopad 1996), „Tryptyk rzymski” (marzec 2003), „Wstańcie! Chodźmy!” (maj 2004) oraz tuż przed śmiercią „Pamięć i tożsamość” (luty 2005).

Jan Paweł II przewodniczył osobiście 147 ceremoniom beatyfikacji, w czasie których ogłosił 1338 błogosławionych i 51 ceremoniom kanonizacyjnym, ogłaszając 482 nowych świętych. Zwołał 9 konsystorzów, w których mianował 231 (w tym 1 *in pectore*) kardynałów. Przewodniczył 6 zgromadzeniom plenarnym Kolegium Kardynałów. Powołał 15 zgromadzeń Synodu Biskupów: 6 zwyczajnych (1980, 1983, 1987, 1990, 1994, i 2001), jedno zgromadzenie ogólne nadzwyczajne (1985) i 8 zgromadzeń specjalnych (1980, 1991, 1994, 1995, 1997, 1998 [2] i 1999).

Jako *sacerdos magnus* pełnił posługę liturgiczną w diecezji rzymskiej i na całym świecie, w pełnej wierności Soborowi Watykańskiemu II. W przykładowy sposób pogłębiał życie liturgiczne i duchowość liturgiczną oraz modlitwę kontemplacyjną, szczególnie adorację eucharystyczną i różaniec (por. list apostolski *Rosarium Virginis Mariae*).

W dniu 13 maja 1981 roku na Placu Świętego Piotra dokonano nieudanego zamachu na jego życie. Uratowany macierzyńską opieką Matki Bożej, po opuszczeniu szpitala, przebaczył zamachowcowi i, świadom ponownie otrzymanego daru życia, ze zwiększoną energią powrócił do zajęć duszpasterskich, poświęcając się im w sposób heroiczny.

Jego troska duszpasterska znalazła swój szczególny przejaw, między innymi w utworzeniu licznych diecezji i kościelnych jednostek terytorialnych (szczególnie w Europie Wschodniej), w promulgowaniu Kodeksów Prawa Kanonicznego dla Kościoła Łacińskiego i dla Kościołów Wschodnich (opracowany w świetle Tradycji według autorytatywnej interpretacji Soboru Watykańskiego II) oraz w promulgowaniu Katechizmu Kościoła Katolickiego. Utworzył nowe instytucje oraz zreorganizował Kurie Rzymską.

Jan Paweł II poprzez Rok Odkupienia, Rok Maryjny i Rok Eucharystii przyczynił się do odnowy duchowej w Kościele. W sposób niezwykle wspierał dochodzenia kanoniczne dotyczące beatyfikacji i kanonizacji, ukazujące niezliczone przykłady współczesnej świętości, aby wzbudzały jej pragnienie w ludziach naszych czasów. Ogłosił Doktorem Kościoła św. Teresę od Dzieciątka Jezus.

Wyrazem jego żywej troski apostołskiej i miłości do młodzieży była propozycja zwoływania Światowych Dni Młodzieży, które gromadziły miliony młodych ludzi z różnych części świata. Z powodzeniem rozwijał dialog z Żydami i przedstawicielami innych religii, zwołując kilkakrotnie spotkania poświęcone modlitwie o pokój, zwłaszcza w Asyżu.

Pod Jego przewodnictwem Kościół wszedł w trzecie tysiąclecie i świętował Wielki Jubileusz Roku 2000, zgodnie z wytycznymi zawartymi w liście apostołskim *Tertio millennio adveniente*. Rozpoczęła się następnie nowa epoka, co do której Kościół otrzymał wskazania w liście apostołskim *Novo millennio ineunte*, ukazującym wiernym drogę ku przyszłości.

Nauczanie doktrynalne Jana Pawła II jest bardzo bogate. Strzegąc depozytu wiary, z mądrością i odwagą szerzył naukę katolicką dotyczącą teologii, moralności i duchowości, a także przez cały pontyfikat przeciwstawiał się tendencjom sprzecznym z pierwotną tradycją Kościoła.

W blasku Chrystusa zmartwychwstałego, 2 kwietnia roku Pańskiego 2005, o godzinie 21:37 wieczorem, gdy sobota dobiegała kresu i w liturgii rozpoczęło się już Święto Bożego Miłosierdzia, umiłowany Pasterz Kościoła Jan Paweł II przeszedł z tego świata do Ojca. Jego odejściu towarzyszyła modlitwa całego Kościoła, zwłaszcza młodzieży. Uroczystości pogrzebowe odbyły się na Placu Świętego Piotra 8 kwietnia. Jan Paweł II był 264. papieżem. Pozostawił wszystkim niezwykle świadectwo pobożności, świętości życia i powszechnego ojcostwa. Pamięć o nim pozostaje w sercu Kościoła i całej ludzkości.

Po śmierci papieża Polaka, wielu duchownych przedstawicieli Watykanu, a także wielu wiernych zaczęło dodawać mu nowy przydomek nazywając go Janem Pawłem II Wielkim. Tylko trzech papieży w historii Kościoła Katolickiego nosiło taki przydomek (Leon I, Mikołaj I i Grzegorz I). Przydomek ten pojawił się po raz pierwszy w homilii wygłoszonej przez kard. Angelo Sodano w czasie żałobnej Mszy Świętej na placu św. Piotra w niedzielę 3 kwietnia 2005 r. (nazajutrz po śmierci) oraz w publikacjach „Tygodnika Powszechnego”. Również następny papież, Benedykt XVI, rozpoczął swoje wystąpienie od słów: „Po wielkim papieżu Janie Pawle II...”. Wyraz temu dawał często, kiedy wspominał swojego poprzednika. Wielu zgromadzonych na uroczystości pogrzebowej wiernych miało ze sobą transparenty z włoskim napisem *santo subito* (tj. święty natychmiast).

13 maja 2005 r. papież Benedykt XVI zezwolił na natychmiastowe rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Jana Pawła II, udzielając dyspensy od pięcioletniego okresu oczekiwania od śmierci kandydata, jaki jest wymagany przez prawo kanoniczne. Od momentu zezwolenia na rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego Janowi Pawłowi II przysługiwał tytuł Sługi Bożego.

1 maja 2011 roku, w Święto Miłosierdzia Bożego, na placu św. Piotra na Watykanie, Ojciec Święty Benedykt XVI, podczas uroczystej Mszy Świętej koncelebrowanej, ogłosił Jana Pawła II błogosławionym. W 2014 roku obecny Ojciec Święty – Franciszek, podczas uroczystej Mszy Świętej na placu św. Piotra w Watykanie, najprawdopodobniej w obecności emerytowanego papieża Benedykta XVI i milionów wiernych z całego świata, ogłosił bł. Jana Pawła II świętym Kościoła Katolickiego.

Życiorys sporządzony m.in. na podstawie tekstu wygłoszonego przed formułą beatyfikacyjną oraz *Rogito* – tekstu w języku łacińskim przypominającego najważniejsze wydarzenia życia i działalności zmarłego Papieża, który został odczytany, a następnie umieszczony w trumnie przed jej zamknięciem.

Formularz Mszy Świętej o bł. Janie Pawle II, papieżu

KOLEKTA

Boże, bogaty w miłosierdzie, z Twojej woli błogosławiony Jan Paweł II, papież, kierował całym Kościołem, + spraw, prosimy, abyśmy dzięki jego nauczaniu * z ufnością otworzyli nasze serca na działanie zbawczej łaski Chrystusa, jedynego Odkupiciela człowieka. Który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 6, 1-8.

Powołanie proroka

Czytanie z Księgi Proroka Izajasza

W roku śmierci króla Ozjasza ujrzałem Pana siedzącego na wysokim i wyniosłym tronie, a tren Jego szaty wypełniał świątynię. Serafiny stały ponad Nim; każdy z nich miał po sześć skrzydeł; dwoma zakrywał swą twarz, dwoma okrywał swoje nogi, a dwoma latał.

I wołał jeden do drugiego: Święty, Święty, Święty jest Pan Zastępów. Cała ziemia pełna jest Jego chwały. Od głosu tego, który wołał, zadrgały futryny drzwi, a świątynia napełniła się dymem.

I powiedziałem: Biada mi! Jestem zgubiony! Wszak jestem mężem o nieczystych wargach i mieszkam pośród ludu o nieczystych wargach, a oczy moje oglądały Króla, Pana Zastępów!

Wówczas przyleciał do mnie jeden z serafinów, trzymając w ręce węgiel, który kleszczami wziął z ołtarza. Dotknął nim ust moich i rzekł: Oto dotknęło to twoich warg: twoja wina jest zmazana, zgładzony twój grzech.

I usłyszałem głos Pana mówiącego: Kogo mam posłać? Kto by Nam poszedł? Odpowiedziałem: Oto ja, poślij mnie!

Oto Słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 40 (39), 2ac i 4ab. 7-8a. 8b-10 (R.: 8a i 9a)

Refren: Przychodzę, Boże, pełnić Twoją wolę.

Z nadzieją czekałem na Pana, *
i wysłuchał mego wołania.
Włożył mi w usta pieśń nową, *
śpiew dla naszego Boga.

Refren.

Nie chciałeś ofiary krwawej ani z płodów ziemi, *
ale otworzyłeś mi uszy.
Nie żądałeś całopalenia i ofiary za grzechy. *
Wtedy powiedziałem: «Oto przychodzę.

Refren.

W zwoju księgi jest o mnie napisane: †
Radością jest dla mnie pełnić Twoją wolę, mój Boże, *
a Twoje prawo mieszka w moim sercu».
Głosiłem Twą sprawiedliwość w wielkim zgromadzeniu *
i nie powściągałem warg moich, o czym Ty wiesz, Panie.

Refren.

DRUGIE CZYTANIE

1 Kor 9, 16-19. 22-23.

Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii

Czytanie z pierwszego Listu świętego Pawła Apostoła do Koryntian

Bracia:

Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię. Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązku. Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii! Gdybym to czynił z własnej woli, miałbym zapłatę, lecz jeśli działałm nie z własnej woli, to tylko spełniam obowiązki szafarza.

Jakąż przeto mam zapłatę? Otóż tę właśnie, że głosząc Ewangelię bez żadnej zapłaty, nie korzystam z praw, jakie mi daje Ewangelia.

Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam.

Dla słabych stałem się jak słaby, by pozyskać słabych. Stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby w ogóle ocalić przynajmniej niektórych. Wszystko zaś czynię dla Ewangelii, by mieć w niej swój udział.

Oto Słowo Boże

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Mk 1, 17.

Aklamacja: Alleluja, Alleluja, Alleluja.

Jezus powiedział: «Pójdźcie za Mną,
a sprawię, że staniecie się rybakami ludzi».

Aklamacja: Alleluja, Alleluja, Alleluja.

EWANGELIA

Mt 16, 13-19.

*Ty jesteś Piotr – Opoka,
i na tej opoce zbuduję mój Kościół*

Słowa Ewangelii według świętego Mateusza.

Gdy Jezus przyszedł w okolice Cezarei Filipowej, pytał swych uczniów: Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?

A oni odpowiedzieli: Jedni za Jana Chrzciciela, inni za Eliasza, jeszcze inni za Jeremiasza albo za jednego z proroków.

Jezus zapytał ich: A wy za kogo Mnie uważacie? Odpowiedział Szymon Piotr: Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego.

Na to Jezus mu rzekł: Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony. Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój, który jest w niebie.

Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś Piotr [czyli Skala], i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie.

Oto Słowo Pańskie

MODLITWA POWSZECHNA

Dobremu Bogu, który prowadzi Kościół przez świętych pasterzy, polecajmy nasze prośby za wstawieniem Jana Pawła II.

1. Módlmy się za Papieża Franciszka, aby ciesząc się Bożym błogosławieństwem, wiernie i wytrwale spełniał papieską posługę.
2. Módlmy się za Kościół w Polsce, aby pomagał wiernym w odkrywaniu nauki Jana Pawła II dla ich duchowego dobra.
3. Módlmy się za najbardziej potrzebujących, o potrzebne wsparcie i siłę do radzenia sobie z życiowymi trudnościami.
4. Módlmy się za kraje pozostające w niewoli totalitaryzmu, aby mogły cieszyć się darem wolności i mądrze z niej korzystać.
5. Módlmy się za ludzi tworzących kulturę, aby za Janem Pawłem II czerpali inspirację z chrześcijańskiego dziedzictwa.
6. Módlmy się za nas, abyśmy dzięki przykładowi świętych z miłością spełniali służbę, do której Bóg powołał każdego z nas.

Ojczye niebieski, poruszeni przez Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, wnosimy do Ciebie nasze prośby: wysłuchaj je za przemożnym pośrednictwem Jezusa, Twojego Syna, jedynego Odkupiciela człowieka. Który żyje i króluje na wieki wieków.

MODLITWA NAD DARAMI

Wszechmogący Boże, oddając cześć błogosławionemu Janowi Pawłowi II, przynosimy dary na Ofiarę, która gładzi grzechy całego świata, + wejrzyj na nas łaskawie * i spraw, aby ta Ofiara przyniosła nam zbawienie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

PREFACJA O ŚWIĘTYCH PASTERZACH

Obecność świętych pasterzy w Kościele

Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne, * abyśmy nieustannie wysławiali Ciebie, * wszechmogący, wieczny Boże, * i Tobie za wszystko składali dziękczynienie, * przez naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Z radością oddajemy cześć błogosławionemu Janowi Pawłowi II, którego dałeś swojemu ludowi, * jako gorliwego pasterza. * Jego przykład umacnia nas w dobrym życiu, * jego słowa nas pouczają, * a jego wstawiennictwo wyprasza nam Twoją opiekę.

Dlatego z chórami Aniołów i Świętych * głosimy Twoją chwałę, * razem z nimi wołając:

CZWARTA MODLITWA EUCHARYSTYCZNA

Wysławiamy Cię, Ojczye święty, bo jesteś wielki * i wszystkie stworzenia głoszą Twoją mądrość i miłość. * Ty stworzyłeś człowieka na swoje podobieństwo * i powierzyłeś mu cały świat, o aby służąc Tobie samemu jako Stwórco, * rządził wszelkim stworzeniem. * A gdy człowiek przez nieposłuszeństwo utracił Twoją przyjaźń, * nie pozostawiłeś go pod władzą śmierci. * W miłosierdziu swoim pospieszyłeś z pomocą mocą wszystkim ludziom, * aby Ciebie szukali i znaleźli. * Wielokrotnie zawierałeś przymierze z ludźmi * i pouczałeś ich przez Proroków, * aby oczekiwali zbawienia. * Ojczye święty, tak umiłowałeś świat, * że gdy nadeszła pełnia czasów, * zesłałeś nam swojego Jednorodzonego Syna, * aby nas zbawił. * On to za sprawą Ducha Świętego stał się człowiekiem, * narodził się z Maryi Dziewicy * i był do nas podobny we wszystkim oprócz grzechu. * Ubogim głosił dobrą nowinę o zbawieniu, * jeńcom wyzwolenie, a smutnym radość. * Aby wypełnić Twoje postanowienie, * wydał się na śmierć krzyżową, * a zmartwychwstając zwyciężył śmierć i odnowił życie. * Abyśmy żyli już nie dla siebie, * ale dla Chrystusa, który za nas umarł i zmartwychwstał, * zesłał On od Ciebie, Ojczye, * jako pierwszy dar dla wierzących, Ducha Świętego, * który dalej prowadzi Jego dzieło na świecie i dopełnia wszelkiego uświęcenia.

Prosimy Cię, Boże, * niech Duch Święty uświęci te dary, * aby się stały Ciałem + i Krwią * naszego Pana, Jezusa Chrystusa, * dla spełnienia tego wielkiego misterium, * które On nam zostawił * jako znak wiecznego przymierza.

Kiedy nadeszła godzina, * aby Jezus został uwielbiony przez Ciebie, Ojczyści, * umiłowawszy swoich, którzy byli na świecie, * do końca ich umiłowawszy, * i gdy spożywali wieczerzę, * wziął chleb, błogosławił, * łamał i rozdawał swoim uczniom, mówiąc: * Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy: * To jest bowiem Ciało moje, * które za was będzie wydane.

Podobnie wziął kielich napełniony winem, * dzięki składał i podał swoim uczniom, mówiąc: * Bierzcie i pijcie z niego wszyscy: * To jest bowiem kielich Krwi mojej * nowego i wiecznego przymierza, * która za was i za wielu będzie wylana * na odpuszczenie grzechów. * To czyńcie na moją pamiątkę.

AKLAMACJA TRZECIA

C: Uwielbiamy tajemnicę wiary.

W: Panie, Ty nas wybawiłeś * przez krzyż i zmartwychwstanie swoje, * Ty jesteś Zbawicielem świata.

Boże, Ojczyści, sprawując teraz pamiątkę naszego odkupienia, * wspominamy śmierć Chrystusa * i Jego zstąpienie do otchłani, * wyznajemy Jego zmartwychwstanie * i wstąpienie do nieba, * a oczekując Jego przyjścia w chwale, * składamy Ci, Boże, Jego Ciało i Krew * jako Ofiarę miłą Tobie i zbawienną dla całego świata.

Wejrzyj, Boże, na Ofiarę, * którą sam dałeś swojemu Kościołowi * i spraw, aby wszyscy, którzy będą spożywali ten sam Chleb, * i pili z jednego Kielicha, * zostali przez Ducha Świętego złączeni w jedno ciało * i stali się w Chrystusie żywą ofiarą ku Twojej chwale.

Pamiętaj, Boże, o wszystkich, * za których składamy tę Ofiarę: * przede wszystkim o Twoim słudze, naszym Papieżu Franciszku, * o naszym Biskupie N., * o wszystkich biskupach i całym duchowieństwie, * o składających Ofiarę i tutaj zgromadzonych, o całym Twoim ludzie * i o wszystkich, którzy szczerym sercem Ciebie szukają.

Pamiętaj także o tych, * którzy odeszli z tego świata w pokoju z Chrystusem, * oraz o wszystkich zmarłych, * których wiarę jedynie Ty znałeś. * O dobry Ojczyści, daj nam, swoim dzieciom, dziedzictwo życia wiecznego * z Najświętszą Dziewicą, Bogurodzicą Maryją, * ze Świętym Józefem, jej Oblubieńcem, * z Apostołami i wszystkimi Świętymi w Twoim Królestwie, * gdzie z całym stworzeniem wyzwolonym z grzechu i śmierci * będziemy Cię chwalić przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, * przez którego obdarzasz świat wszelkimi dobrami.

MODLITWA PO KOMUNII

Panie Boże, niech Najświętszy Sakrament, który przyjęliśmy w dzień błogosławionego Jana Pawła II, udziela nam pomocy w życiu doczesnym * i doprowadzi nas do radości wiecznej. Przez Chrystusa, Pana naszego.

BŁOGOSŁAWIENSTWO UROCZYSTE

Bóg, który przez świętych pasterzy prowadzi swój lud do niebieskiej ojczyzny, * niech wam hojnie udzieli swojego błogosławieństwa.

Bóg, który gromadzi was przy jednym Stole eucharystycznym i posila jednym Chlebem, * niech da wam jedno serce i jednego ducha.

Waszymi słowami i przykładem waszej miłości * pociągajcie wszystkich ludzi do Chrystusa.

Nota o tekstach liturgicznych

Kolekta własna – tekst zatwierdzony przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów. Modlitwa nad darami i modlitwa po komunii z formularza mszy wspólnych o pasterzach: o biskupie lub papieżu (nr 23). Liturgia Słowa z tomu VI Lekcjonarza Mszalnego: zbiór czytań wspólnych o pasterzach. Czytanie pierwsze poza okresem wielkanocnym wraz z psalmem – nr 99. Czytanie drugie – nr 111. Ewangelia wraz ze śpiewem przed Ewangelią we mszach o papieżu – nr 122. Prefacja o świętych pasterzach (nr 73), a do niej Pierwsza Modlitwa Eucharystyczna (Kanon Rzymski). Błogosławieństwo uroczyste w liturgicznych dniach o świętych pasterzach (nr 20).

MODLITWA O WYPROSZENIE ŁASK ZA WSTAWIENICTWEM BŁ. JANA PAWŁA II

Błogosławiony Janie Pawle II, za Twoim pośrednictwem prosimy o łaski dla nas i naszych bliskich. Wierzimy w moc naszej modlitwy i w Twoją zbawienną pomoc. Wyproś nam u Boga Wszechmogącego łaski, o które się modlimy.

Uproś nam dar umocnienia naszej wiary, nadziei i miłości. Pan Jezus obiecał, że o cokolwiek w Jego imię poprosimy, to otrzymamy. Dlatego i my, Panie, pełni ufności, prosimy Cię o potrzebne nam łaski, za wstawiennictwem błogosławionego Jana Pawła II. Wysłuchaj nas, Panie. Amen.

RÓŻANIEC Z BŁ. JANEM PAWŁEM II

I. Tajemnica światła: Chrzest Pana Jezusa w Jordanie

Chrzest pokuty, którego udzielał Jan nad Jordanem, jest znakiem sprawiedliwości, której człowiek oczekuje od Boga, której szuka z całego serca (...) I oto Jezus z Nazaretu staje w orszaku ludzi, którzy ożywieni tym pragnieniem przychodzą po chrzest pokuty, wyznając swoje grzechy. Jezus jest bezgrzeszny, a jednak staje wśród grzeszników. Fakt ten ma głęboką wymowę. Ten jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie. Właśnie ten Syn – bezgraniczne upodobanie Ojca – staje razem z grzesznikami. Razem z nimi przyjmuje chrzest pokuty. Nie przyszedłem powołać sprawiedliwych, ale grzeszników. Wypełnienie tego zadania doprowadzi Go ostatecznie na krzyż. Już nad Jordanem Jan daje temu wyraz, gdy woła: Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata¹.

II. Tajemnica światła: Objawienie siebie na weselu w Kanie

W pierwszym znaku uczynionym przez Jezusa Ojcowie Kościoła dostrzegli głęboki wymiar symboliczny, widząc w przemianie wody w wino zapowiedź przejścia od Starego do Nowego Przymierza. W Kanie Galilejskiej właśnie woda w stągwiach, przeznaczona do oczyszczeń Żydów i do spełniania przepisów Prawa, staje się nowym winem godów weselnych, będących symbolem ostatecznego zjednoczenia Boga z ludzkością (...) Ponadto cud z Kany Galilejskiej zawiera głęboki sens eucharystyczny. Dokonując go przed zbliżającymi się świętami Żydowskiej Paschy, Jezus ujawnia zamiar przygotowania prawdziwej uczy pascchalnej, Eucharystii (...) Kończąc opowiadanie o pierwszym cudzie Jezusa, który stał się możliwy dzięki nieugiętej wierze Matki w Jej Boskiego Syna, ewangelista Jan mówi: Uwierzyli w Niego Jego uczniowie. W Kanie Galilejskiej Maryja rozpoczyna drogę wiary Kościoła... Jej wytrwałe wstawiennictwo dodaje również otuchy tym, którzy czasem doświadczają milczenia Boga. Jest dla nich zachętą, aby mieli nieugiętą nadzieję, ufając zawsze w dobroć Pana.²

¹ *Homilia*, Asyż, 10 stycznia 1993 r.

² *Katecheza środowowa*, 5 marca 1997 r.

III. Tajemnica światła: Głoszenie Królestwa Bożego i wzywanie do nawrócenia

Królestwo Boże przeznaczone jest dla wszystkich ludzi, gdyż wszyscy są powołani, by być jego członkami. Dla podkreślenia tego aspektu, Jezus przybliżył się zwłaszcza do tych, którzy znajdowali się na marginesie społeczeństwa, dając im pierwszeństwo, gdy głosił Dobrą Nowinę (...) Wszystkim ofiarom odrzucenia i pogardy Jezus oświadcza: Błogosławieni jesteście wy, ubodzy, a ponadto tym zepchniętym na margines pozwala już doświadczać wyzwolenia, gdy przebywa z nimi, a nawet jada z nimi, traktuje ich jak równych sobie i przyjaciół, daje im odczuć, że Bóg ich kocha, i objawia w ten sposób Jego niezmierną czułość względem potrzebujących i grzeszników. (...) Królestwo ma na celu przekształcenie stosunków między ludźmi i urzeczywistnia się stopniowo, w miarę jak ludzie uczą się kochać, przebaczać i służyć sobie wzajemnie. Jezus podejmuje całe Prawo, ogniskując je na przykazaniu miłości. Przed opuszczeniem swoich daje im nowe przykazanie: Abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem. Miłość, którą Jezus umiłował świat, znajduje swój najwyższy wyraz w ofierze Jego życia za ludzi, ukazującej miłość Ojca względem świata. Dlatego naturą Królestwa jest komunია wszystkich ludzi pomiędzy sobą i Bogiem. Królestwo dotyczy wszystkich: ludzi, społeczeństwa, całego świata. Pracować dla Królestwa znaczy uznawać i popierać Boży dynamizm, który jest obecny w ludzkiej historii i ją przekształca. Budować Królestwo znaczy pracować na rzecz wyzwolenia od zła we wszelkich jego formach.³

IV. Tajemnica światła: Przemienienie na górze Tabor

Świadekstwo Ojca, zawarte w głosie, który pochodzi z nieba, ma miejsce u samego początku misji mesjańskiej Jezusa z Nazaretu (chrzest w Jordanie). Powtarza się ono w momencie poprzedzającym mękę oraz cały paschalny finał tej samej misji: w momencie przemienienia. Przy całym podobieństwie obu teofanii, zachodzi jednak wyraźna różnica. Podczas chrztu w Jordanie Jezus zostaje ogłoszony Synem Bożym wobec całego ludu. Teofania przemienienia Pańskiego odnosi się tylko do kilku osób wybranych; tylko trzech: Piotr, Jakub i Jan (...) Głos Ojca stanowi niejako potwierdzenie z góry tego, co już dojrzywało w świadomości uczniów. Jezus chciał, ażeby na podstawie znaków i słów wiara w Jego Boskie posłannictwo i synostwo zrodziła się w świadomości Jego słuchaczy niejako z wewnętrznego objawienia, które daje sam Ojciec (...) Jeśli Ojciec potwierdza objawienie wewnętrzne o Bożym synostwie Chrystusa: To jest Syn mój umiłowany, to zdaje się zarazem tym świadectwem przygotowywać tych, którzy już uwierzyli, do wydarzeń zbliżającej się Paschy.⁴

V. Tajemnica światła: Ustanowienie Eucharystii

Prawdziwa cześć dla Eucharystii staje się szkołą czynnej miłości bliźniego. Wiemy, że taki jest prawdziwy i pełny porządek miłości, którego nauczył nas Pan: Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali. Eucharystia do tej miłości wychowuje nas w sposób najgłębszy, ukazuje bowiem, jaką wartość w oczach Bożych ma każdy człowiek, skoro każdemu w taki sam sposób Chrystus daje siebie samego pod postaciami chleba i wina. Jeżeli praktykujemy autentyczny kult eucharystyczny, w oczach naszych musi rosnać godność każdego człowieka. A poczucie tej godności staje się najgłębszym motywem naszego odniesienia do bliźnich. Musimy stawać się szczególnie wrażliwi na każde ludzkie cierpienie i niedolę, na każdą niesprawiedliwość i krzywdę, szukając, w jaki sposób praktycznie jej zaradzić. Uczymy się z szacunkiem odkrywać prawdę o człowieku wewnętrznym, bo przecież właśnie to wnętrze staje się sakramentalnym mieszkaniem Boga w Eucharystii. Chrystus przychodzi do serc i nawiedza sumienia. Jakże odmienia się obraz wszystkich i każdego, gdy sobie to uświadomimy, gdy uczynimy to przedmiotem refleksji! Tajemnica eucharystyczna staje się szkołą miłości bliźniego, miłości człowieka.⁵

³ *Redemptoris missio*, 14-15.

⁴ *Katecheza środowa*, 27 maja 1987 r.

⁵ *Dominicae cena*e, 6.

LITANIA DO BŁ. JANA PAWŁA II

Kyrie eleison, *Chryste eleison, Kyrie eleison.*

Chryste usłysz nas, *Chryste wysłuchaj nas.*

Ojcze z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Duchu Święty, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Święta Trójco, Jedyne Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Święta Maryjo, *módl się za nami.*

Błogosławiony Janie Pawle, *módl się za nami.*

Zanurzony w Ojcu, bogaty w miłosierdzie, *módl się za nami.*

Zjednoczony z Chrystusem, Odkupicielem człowieka, *módl się za nami.*

Napełniony Duchem Świętym, Panem i Ożywicielem, *módl się za nami.*

Całkowicie oddany Maryi, *módl się za nami.*

Przyjacielu Świętych i Błogosławionych, *módl się za nami.*

Następco Piotra i Sługo sług Bożych, *módl się za nami.*

Stróżu Kościoła nauczający prawd wiary, *módl się za nami.*

Ojcze Soboru i wykonawco jego wskazań, *módl się za nami.*

Umacniający jedność chrześcijan i całej rodziny ludzkiej, *módl się za nami.*

Gorliwy Miłośniku Eucharystii, *módl się za nami.*

Niestrudzony Pielgrzymie tej ziemi, *módl się za nami.*

Misjonarzu wszystkich narodów, *módl się za nami.*

Świadku wiary, nadziei i miłości, *módl się za nami.*

Wytrwały Uczestniku cierpień Chrystusowych, *módl się za nami.*

Apostole pojednania i pokoju, *módl się za nami.*

Promotorze cywilizacji miłości, *módl się za nami.*

Głosicielu Nowej Ewangelizacji, *módl się za nami.*

Mistrzu wzywający do wypłynięcia na głębie, *módl się za nami.*

Nauczycielu ukazujący świętość jako miarę życia, *módl się za nami.*

Papieżu Bożego Miłosierdzia, *módl się za nami.*

Kapłanie gromadzący Kościół na składanie ofiary, *módl się za nami.*

Pasterzu prowadzący owczarnię do nieba, *módl się za nami.*

Bracie i Mistrzu kapłanów, *módl się za nami.*

Ojcze osób konsekrowanych, *módl się za nami.*

Patronie rodzin chrześcijańskich, *módl się za nami.*

Umocnienie małżonków, *módl się za nami.*

Obrońco nienarodzonych, *módl się za nami.*

Opiekunie dzieci, sierot i opuszczonych, *módl się za nami.*

Przyjacielu i Wychowawco młodzieży, *módl się za nami.*

Dobry Samarytaninie dla cierpiących, *módl się za nami.*

Wsparcie dla ludzi starszych i samotnych, *módl się za nami.*

Głosicielu prawdy o godności człowieka, *módl się za nami.*

Mężu modlitwy zanurzony w Bogu, *módl się za nami.*

Miłośniku liturgii sprawujący, *módl się za nami.*

Ofiarę na ołtarzach świata, *módl się za nami.*

Uosobienie pracowitości, *módl się za nami.*

Zakochany w krzyżu Chrystusa, *módl się za nami.*

Przykładnie realizujący powołanie, *módl się za nami.*

Wytrwały w cierpieniu, *módl się za nami.*

Wzorze życia i umierania dla Pana, *módl się za nami.*
Upominający grzeszników, *módl się za nami.*
Wskazujący drogę błędzącym, *módl się za nami.*
Przebaczający krzywdzicielom, *módl się za nami.*
Szczepiaczy przeciwników i prześladowców, *módl się za nami.*
Rzeczniku i obrońco prześladowanych, *módl się za nami.*
Wspierający bezrobotnych, *módl się za nami.*
Zatroskany o bezdomnych, *módl się za nami.*
Odwiedzający więźniów, *módl się za nami.*
Umacniający słabych, *módl się za nami.*
Uczący wszystkich solidarności, *módl się za nami.*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *przepuść nam, Panie.*
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *wysłuchaj nas, Panie.*
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, *zmiłuj się nad nami.*

C: Módl się za nami błogosławiony Janie Pawle.

W: *Abyśmy życiem i słowem głosili światu Chrystusa, Odkupiciela człowieka.*

C: Módlmy się: Miłosierny Boże, przyjmij nasze dziękczynienie za dar apostołskiego życia i posłannictwa błogosławionego Jana Pawła II i za jego wstawiennictwem pomóż nam wzrastać w miłości do Ciebie i odważnie głosić miłość Chrystusa wszystkim ludziom. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: *Amen.*

PIEŚŃ „BARKA”

1. Pan kiedyś stanął nad brzegiem,
Szukał ludzi gotowych pójść za Nim;
By łowić serca Słów Bożych prawdą.

Ref.: O Panie, to Ty na mnie spojrzaleś,
Twoje usta dziś wyrzekły me imię.
Swoją barkę pozostawiam na brzegu,
Razem z Tobą nowy zacznę dziś łów.

2. Jestem ubogim człowiekiem,
Moim skarbem są ręce gotowe
Do pracy z Tobą i czyste serce.

3. Ty, potrzebujesz mych dłoni,
Mego serca młodego zapalem
Mych kropli potu i samotności.

4. Dziś wypłyniemy już razem
Łowić serca na morzach dusz ludzkich
Twej prawdy siecią i słowem życia.

LITURGIA GODZIN

II CZYTANIE (własne)

Nie lękajcie się! Otwórzcie drzwi Chrystusowi!

Piotr przybył do Rzymu! Co go skierowało i przyprowadziło do tego Miasta, serca Imperium Rzymskiego, jeśli nie posłuszeństwo natchnieniu otrzymanemu od Pana? Może ten rybak z Galilei nie chciałby przyjść aż tutaj. Może wolałby pozostać tam, nad brzegami jeziora Genezaret, ze swoją łodzią, ze swoimi sieciami. Ale prowadzony przez Pana, posłuszny Jego natchnieniu, przybył tutaj!

Według dawnej tradycji, w czasie prześladowania za Nerona, Piotr chciał opuścić Rzym. Ale wkroczył Pan: wyszedł mu naprzeciw. Piotr zwrócił się do Niego pytająco: *Quo vadis Domine?* – Dokąd idziesz, Panie? A Pan odpowiedział mu natychmiast: „Idę do Rzymu, by Mnie ukrzyżowano po raz drugi”. Piotr powrócił do Rzymu i pozostał tutaj aż do swego ukrzyżowania.

Nasz czas wzywa nas, skłania nas, zobowiązuje nas do wpatrywania się w Pana i pogrążenia się w pokornym i pobożnym rozważaniu tajemnicy najwyższej władzy samego Chrystusa.

Ten, który narodził się z Dziewicy Maryi, Syn cieśli – jak mniemano, Syn Boga żywego – jak wyznał Piotr, przyszedł, aby nas wszystkich uczynić „królewskim kapłaństwem”.

Sobór Watykański II przypomniał nam tajemnicę tej władzy i fakt, że misja Chrystusa – Kapłana, Proroka-Nauczyciela, Króla – trwa dalej w Kościele. Wszyscy, cały lud Boży uczestniczy w tej trojkiej misji. I może w przeszłości wkładano na głowę papieża tiarę, tę potrójną koronę, aby wyrazić przez ten symbol, że cały hierarchiczny ustrój Kościoła Chrystusowego, cała jego „święta władza” w nim sprawowana, nie jest niczym innym jak służbą, służbą, która ma na celu tylko jedno: aby cały lud Boży był uczestnikiem tej trojkiej misji Chrystusa i pozostawał zawsze pod władzą Pana, która bierze swój początek nie z mocy tego świata, lecz od Ojca Niebieskiego oraz z tajemnicy krzyża i zmartwychwstania.

Ta absolutna, a jednak miła i słodka władza Pana odpowiada całej głębi człowieka, jego najwznioślejszym aspiracjom umysłu, woli, serca. Ona nie przemawia językiem siły, lecz wyraża się w miłości i w prawdzie.

Nowy Następca Piotra na rzymskiej stolicy wypowiada dzisiaj gorącą, pokorną, ufną modlitwę: „O Chryste! Spraw, bym mógł stać się i być sługą Twojej jedynej władzy! Sługą Twojej słodkiej władzy! Sługą Twojej władzy, która nie przemija! Spraw, bym potrafił być sługą! Co więcej, sługą Twoich sług!”

Bracia i Siostry! Nie obawiajcie się przyjąć Chrystusa i zgodzić się na Jego władzę!

Pomóżcie Papieżowi i wszystkim, którzy chcą służyć Chrystusowi i przy pomocy władzy Chrystusowej służyć człowiekowi i całej ludzkości!

Nie lękajcie się! Otwórzcie, otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi! Jego zbawczej władzy otwórzcie granice państw, ustrojów ekonomicznych i politycznych, szerokich dziedzin kultury, cywilizacji, rozwoju. Nie lękajcie się! Chrystus wie, „co jest w człowieku”. Tylko On to wie!

Dzisiaj tak często człowiek nie wie, co nosi w sobie, w głębi swojej duszy, swego serca. Tak często jest niepewny sensu swego życia na tej ziemi. Tak często opanowuje go zwątpienie, które przechodzi w rozpacz. Pozwólcie zatem – proszę was, błagam was z pokorą i ufnością – pozwólcie Chrystusowi mówić do człowieka. Tylko On ma słowa życia, tak, życia wiecznego.

Fragment homilii wygłoszonej w dniu inauguracji pontyfikatu (Watykan, 22 października 1978)